

ved lutter raske og sunde Børn? men det, er det man gjør. Der siges, at Pengene skulle udredes af Statskassen, med mindre de eller deres Forældre have Evnen til at bære Udgiften. Men det staar der ikke noget om med Henhyn til de andre. Reglen er: Forsørg dem til det 18de Aar, naar I have Evne dertil; naar de ere 18 Aar, betragter Samfundet dem som selvstændige, og da have Forældrene ikke Forsørgelsespligten længere, om end den naturlige Gresfølelse kan være stor nok til, at de sørge for, at deres Børn over 18 Aar ikke komme det offentlige til Byrde. Den Gresfølelse kan ogsaa ligge hos de andre; men at paalægge de nævnte Forældre større pekuniære Forpligtelser er en Selvmodsigelse. Tænk Dem Folk, som dog have noget tilovers, have et aandsvagt eller sindssvagt Børn; der vil da medgaa 600 Kr. og Klæder eller 600 Kr. uden Klæder til Forsørgelse for saadanne Børn indtil en vis Alder, og naar de naa ud over 18 Aars Alderen, kan det blive endnu dyrere, Klæderne dyrere o. s. v. Efter denne Flertallets Bestemmelse hænger det altsaa over Hovedet paa en saadan Familie at forsørge et saadant Børn. Hvis Fattigbestyrrelsen skønner, at Familien har noget tilovers. Nu er det ganske sikkert, at der gives mange, mange tusende Familier, om hvem man nok kunde sige, at de kunde have noget tilovers, maaste et Hundrede Kroner om Aaret, til Hjælp til Forsørgelse; men skulde de have dem tilovers, skulde de enten fuldstændig blanke sig i deres kraftigste Alder for noget til deres egen Alderdom eller samtidig, dels forsømme deres andre Børns Opdragelse og dels ikke anvende en Skilling udover det fattigste, det nødtorstigste for at kunne redde sig selv. Hvorfor vil man nu have, at der skal hænge over Hovederne paa saadanne Familier, stadigt Udpanning, frem med Pengene! saalænge der er en Daler tilovers til disse ulykkelige Børn, naar man ikke forlanger dem, naar de ere raske, spille Hejgut og komme paa Ladegaarden. Jeg beder Dem tage dette under Overvejelse. Det er ikke principrigtigt, og det er i Realiteten efter min Mening uforvarligt. I øvrigt bemærkes, at Ministeren siger: Disse Udgifter, der udredes efter denne Lov, altsaa til Børns Undervisning, er ikke Fattighjælp. Det samme bliver Tilfældet efter Flertallets Forslag; saa længe de ikke anbringes paa offentlige Stiftelser, er det ikke Fattighjælp, ellers er det det, med mindre der er andre Bestemmelser i den gældende Lovgivning, der fritage derved, men da det nu er bekendt, at der er mangfoldige af den Slags Børn, navnlig aandsvage, som ikke kunne komme paa offentlige Stiftelser, for det første fordi vi

ikke paa nært Hold have ordnet denne hele nye Stiftelses Sag, saaledes som Trangen nødvendig kræver, og ogsaa fordi de vedkommende ikke ere i Stand til at yde den Skærb til en saadan Hjælp, som skal ydes, enten fordi det er for dyrt, eller Kommunerne finde det for dyrt, og endelig fordi Skønnet over de vedkommendes Aandsvaghed falder forskjelligt i de forskjellige Egne, saa staar den gamle Lovbestemmelse: Aandsvaghed medfører i bæggel Tilfælde trods denne Bestemmelse fra Flertallets og fra Regeringens Side Fattighjælp. Alt, hvad der ydes en Familie til aandsvage og sindssyge Børn, er Fattighjælp, naar de ikke ere saa heldige at kunne komme i en Anstalt; det forekommer mig, at der ikke er noget Princip deri. Ville de Herrer erkende, at det er en Sag, der trænger til særlig Behandling, og gøre den Regel gældende for Børn, der ere paa Fattiganstalter, at denne Udgift ikke skal henregnes til Fattigunderstøttelse, saa mener jeg, De bør undtage de Udgifter, der udredes til Børn, enten de opdrages i Hjemmet eller komme i en Fattiganstalt, og fremdeles bør De under alle Forhold holde den Slags ulykkelige Personer udenfor Fattigvæsenet, saa at de ikke ere Fattighjælp undergivne, men ere den offentlige Forsørg betroede; ellers kommer man til, at det falder saa forskjelligt paa de forskjellige. I øvrigt vil jeg bemærke, at de Herrer jo nok erindrer, at der ved Finanslovens Behandling fremkom adskillige Paastande om, at Hjælp til aandsvage ikke var Fattighjælp. Jeg antager, at de ærede Herrer, der have Indslet med Lovgivningen, og fra hvem denne Indsigelse kom, nok ville erkende, at den nuværende Fattiglovgivning betragter al Hjælp til aandsvage som Fattighjælp og, som Ministeren ogsaa sagde, den eneste Forandring for saa vidt i det var den, at Paragraffen i sine Slutningsord fritog den Side af Sagen, naar blot de kom under offentlig Forsørgelse, paa offentlige Anstalter, for at være Fattighjælp. Hidtil har det altsaa været Fattighjælp. Jeg skal gjøre et Par enkelte Bemærkninger hertil. Der var en Diskussion om, hvor vidt vi paa den bestaaende Ordning eller rettere Mangel paa Ordning af Aandsvagevæsenet nu i Øjeblikket skulde bevilge saa bethdelige Beløb i Stedet for at komme til at tage det Spørgsmaal under almindelig indgaaende Behandling allerjævnest. Jeg haaber ogsaa, at denne Paragraf og de Forandringer, de Herrer ønske sat ind deri, og som jeg, naar Tanken kommer rigtig frem, er enig i, vil vise Dem, at det vistnok havde været ønskeligt, om vi vidste, hvorledes og til hvad Gavn for selve Hovedsæmmedet, det var, hvad vi gjorde, inden vi gif hyderligere ud over de